

Præstens beretning

Generalforsamling i Lemvig og Omegns Valgmenighed, søndag den 29. april

Det har været et godt år i Lemvig Valgmenighed. Godt på den måde, at vi også i det forgangne år har været gode til at gøre det, vi gør.

Og set fra min stol, så er det derfor denne menighed er så god at være præst for: Der er tid til at være præst på en måde, så man føler man når rundt; så man føler der er tid til at udføre de enkelte opgaver ordentligt og med nærvær over for de involverede parter. I giver faktisk noget ganske særligt til mig, som jeres præst: I giver mig nemlig muligheden for at kunne tage ordentligt vare på de kerneopgaver, som præsteembedet indbefatter: gudstjenester, dåb, konfirmandundervisning, begravelser, husbesøg og de almene kulturelle arrangementer såsom foredrag, julekoncert, kulturnat m.v. I vores menighed synes jeg, at der er fokus på det væsentlige.

Der er også – som præst i denne menighed - tid til at engagere sig både udadtil i samfundet og indadtil i familien.

En af de ting, jeg har brugt lidt tid på, er at arrangere årlige teologiske seminarer på Kaj Munks Præstegård i Vedersø i marts måned. I år var temaet præsteembedet – herunder Kaj Munks syn på dén sag.

Og et sted skriver Kaj Munk noget meget smukt, men også meget tankevækkende om præsteembedet som han så på det dengang i 1930'erne og 1940'erne.

”Det er en særlig dansk egenskab [at have god tid], som vi snart er ene om at sidde inde med i denne forjagede verden, og lad os des mere frede om den! De [Præsterne] har tid til at lægge mærke

til engens fugle og markens blomster og havens frugt. De har tid til at ransage bøgerne og gøre sig tanker over historien. De har tid til at give deres sognebørn en kop kaffe, når de kommer efter en dåbsattest, og passiare med dem. Og de har tid til at opdrage deres børn. Med andre ord: De har tid til at have kultur.”

Jeg véd af erfaring, at det er meget få præster (ja meget få i vores samfund i det hele taget), der i dag vil kunne skrive under på bare noget der ligner denne beskrivelse. De fleste præster har alt for travlt til den slags. Og jeg vil her indlemme jer i en hemmelighed: Vi præster arbejder ikke kun om søndagen. En typisk uge kan forholdsvis hurtigt blive fyldt op af koordinering adet ene og det andet og det tredje, af møder af den ene og den anden slags, på at skrive mails til den anden og den tredje og den femte og den syvende og på at ordne det ene eller det andet papirarbejde. Der er nogle af vores gamle eller syge, der har brug for et besøg. Der er et arrangement, der skal forberedes eller afholdes. Der er nogen, der gerne vil tale med præsten: Som nu for et par måneder siden, hvor en journalist spurgte, om ikke jeg ville give et interview til en særlig påskeudgave af Lokalavisen.

Eller bare sådan en ting som at planlægge ordentlig konfirmandundervisning: Som ung præst skal jeg hilse og sige, at det nogle gange er svært og tager lang tid at finde ud af, hvad man skal finde på at kaste i hovederne på de unge mennesker, så de synes det er spændende og så man selv synes, man lykkes med at formidle ordentlig kristendom til dem.

Konfirmandundervisning er en udfordring. Det er faktisk noget af det allersværeste ved at være præst. For de unge godtager ikke bare hvad som helst, og deres opmærksomhed (det ved I!) kan nogle gange være svær at fæstne.

Men det er også en stor glæde, når det lykkes. Og det er en stor glæde at have de små hold, vi har her i menigheden: Det bliver en lille indforstået klub. Med plads til sjov og hygge og god stemning.

Jeg vil lige nævne jer nogle eksempler på det, jeg har lavet med årets 4 konfirmander:

- Aarhustur med besøg på Moesgaard Museum, Dokk1, Vor Frue Kirke + burgerrestaurant og bowling.
- Besøg hos Krabbes Begravelsesforretning
- Filmaften med The Matrix: En moderne sci-fi film der gav god anledning til både filosofiske og teologiske drøftelser.
- Besøg på Kaj Munks Præstegård i Vedersø, hvor vi fik historien om Kaj Munk fortalt.

Det bliver en fest på lørdag, når de skal konfirmeres.

Det er rart at være præst et sted, hvor der er fokus på det væsentlige.

Men overordnet set er det på mange måder lettere i en valgmenighed: Vi gør tingene enkle. Vi har ikke travlt med en masse udenomshalløj, der tager fokus fra kerneopgaverne. Jeg synes på mange måder, at vi tager os tid til at have kultur.

Derfor vil jeg egentlig gerne benytte denne beretning til at udsige en dyb taknemmelighed til jer over, at man kan finde sådan en lille oase af et præsteembede, som det I giver mig.

I året der er gået, har det selvfølgelig kunne mærkes på hjemmefronten, at vi har fået vores lille Sara. Det er helt rørende så mange af jer der spørger til, hvordan det går med hende og alt sådan noget. Hun er næsten 9 måneder nu og tiden flyver afsted.

Året der er gået har været første år med ny formand, da Bodil Jensen jo overtog for Daniel Eiler efter generalforsamlingen sidste år. Det har fungeret fuldstændig upåklageligt. Alt kører som det skal og forvaltningen er præget af ordentlighed og beslutsomhed. Det er ganske imponerende, så meget Bodil er over tingene – lige fra søndagens gudstjenester til kirkekaffe og administration.

I det hele taget vil jeg gerne rette en tak til bestyrelsen og de ansatte og frivillige for et rigtig godt samarbejde i det forgangne år.

Som Bodil allerede har nævnt havde vi en forrygende tur til USA i efteråret. Jeg vil i den forbindelse sige tak til alle dem, der var med her fra menigheden. Og også sige tak for opbakningen og troen på, at vi kunne lave denne helt nye tur i en noget anderledes størrelsesorden, end vi hidtil har haft.

Vi lever på mange måder i en forjaget og presset tid. Der er stadig større krav til effektivisering og nogle gange kan det synes som om, at selv det åndelige liv skal "effektiviseres", at der skal vrides så meget beskæftigelse og energi ud af os alle sammen, at vi er ved helt at miste pusten. Også inden for kirken er der et stadig stigende beskæftigelses- og aktivitetskrav – sådan at der hele tiden skal ske noget og kirkens medarbejdere (herunder præsterne) løber rundt for at tilfredsstille alle mulige mennesker i alle mulige sammenhænge.

Jeg håber, at I stadig har opbakning til, at der i Lemvig valgmenighed er god tid. For jeg tror, det gavner os alle sammen i sidste ende, at vi ikke ligger under for de samme forjagede målsætninger og rammebevillinger, som mange andre menigheder gør. Vi er herrer i eget hus, og så længe vi er gode til at forvalte det ansvar, vi hver især har påtaget os, så vil det gå godt her hos os.

Tak for ordet.